

Arrest

nr. 258 653 van 26 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kazachse respectievelijk Russische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 december 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. ROGGHE, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren op 10 oktober 2020 België te zijn binnengekomen, dienen op 12 oktober 2020 elk een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoekers reeds internationale bescherming vroegen in Zweden op 1 juli 2015 en in Frankrijk op 19 mei 2020.

1.3. Op 27 oktober 2020 worden zowel Zweden als Frankrijk verzocht om de terugname van verzoekers overeenkomstig de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 28 oktober 2020 aanvaarden de Zweedse autoriteiten de terugnameverzoeken, op grond van artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening.

1.5. Op 30 oktober 2020 weigeren de Franse autoriteiten de terugname van verzoekers, omdat Zweden de verantwoordelijke lidstaat is. Zij wijzen er ook op dat zij de termijn van overdracht van verzoekers hebben verlengd tot 18 maanden, omwille van het onderduiken van verzoekers.

1.6. Verzoekers worden op 17 december 2020 gehoord met betrekking tot de toepassing van de Dublin III-verordening.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 30 december 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De in hoofde van verzoeker genomen beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [K.]

voornaam: [D.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Kazachstan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zweden toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 §1 d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [K.D.], verder de betrokkene genoemd, die verklaarde van de Kazachse nationaliteit te zijn bood zich op 12.10.2020 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen voor zichzelf, zijn echtgenote en hun twee kinderen. Hij diende effectief zijn verzoek in op 12.10.2020. De betrokkene kon op dat moment geen identiteitsdocumenten voorleggen. Hij verklaarde eerder verzoeken te hebben ingediend in Zweden en Frankrijk.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene eerder een verzoek voor internationale bescherming indiende in Zweden op 01.07.2015 en in Frankrijk op 19.05.2020.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 17.12.2020. Hij verklaarde gehuwd te zijn en twee kinderen te hebben. Zijn echtgenote [A.K.] en hun kinderen [K.K.] en [K.A.] verblijven samen met de betrokkene in België. De betrokkene verklaarde verder geen familieleden te hebben die in België of in een van de lidstaten verblijven. Hij stelde dat zijn identiteitsdocumenten in beslag werden genomen door de Zweedse autoriteiten.

De betrokkene verklaarde dat hij Kazachstan in de zomer van 2015 heeft verlaten. Hij reisde legaal met een visum per vliegtuig via Rusland en Finland naar Zweden waar hij het grondgebied van de lidstaten binnenkwam. De betrokkene stelde dat hij en zijn gezin in Zweden een verzoek om internationale bescherming indienden en dat dit verzoek meermaals het voorwerp was van een afwijzing. In februari 2020 vertrok hij samen met zijn gezin per auto uit Zweden. Hij reisde via Duitsland, Denemarken en

België naar Frankrijk waar hij en zijn gezin opnieuw een verzoek om internationale bescherming indienden. De betrokkene verklaarde dat zijn verzoek in Frankrijk werd afgewezen en ze omwille van de Dublinprocedure terug naar Zweden werden verwezen. Uiteindelijk ging de betrokkene niet terug naar Zweden maar reisde hij samen met zijn gezin naar België waar hij begin oktober 2020 binnenkwam. De betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet meer verlaten heeft sinds zijn binnenkomst in Zweden.

De betrokkene verklaarde dat hij geen specifieke reden had om naar België te komen en hier een verzoek in te dienen. Hij wilde enkel vluchten uit Frankrijk omdat zij hem naar Zweden wilden terugsturen. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Zweden omdat zijn verzoek er werd afgewezen en hij uitgewezen zal worden naar Kazachstan waar hij voor zijn leven vreest. Hij verklaarde dat hij na het beroep tegen de afwijzing alle juridische kosten zelf moest betalen. De betrokkene uitte geen verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat ze zijn dochter hebben gered met een hartoperatie. Hij stelde wel dat Frankrijk zijn dossier nooit ten gronde heeft behandeld omdat hij terug naar Zweden moest vertrekken omwille van de Dublinprocedure.

Op 27.10.2020 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Zweedse en Franse instanties. Op 28.10.2020 stemden de Zweedse instanties in met ons verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Zij vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Arlanda/Stockholm. Op 30.10.2020 ontvingen wij een weigering van de Franse instanties.

Met betrekking tot de echtgenote en kinderen van betrokkene die ook asiel vroegen in België merken we op dat er voor hen tevens een terugnameverzoek werd gericht aan de Zweedse instanties en dat zij voor hen ook instemden met de terugname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. We merken dan ook op dat er voor hen tevens een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zweden toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de

betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Zweden omdat zijn verzoek er verschillende keren werd afgewezen. Hij vreest dat Zweden hem zal uitwijzen naar Kazachstan. Hieromtrent benadrukken we dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatische impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De Zweedse instanties stemden op 28.10.2020 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Zweden ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Zweedse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Zweden ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van

internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zweden staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zweedse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zweedse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 28.10.2020 hebben de Zweedse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zweden. De betrokkene zal na overdracht in Zweden een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren.

Zweden onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De betrokkene stelde dat hij geen specifieke reden had om een verzoek in te dienen in België, hij wilde vluchten uit Frankrijk omdat Frankrijk hem terug naar Zweden wilde sturen. We benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Een recente bron betreffende verzoekers voor internationale bescherming in Zweden is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Duitsland (George Joseph en Michael Williams, “Asylum Information Database –Country Report – Sweden”, laatste update in mei 2020, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Het rapport meldt dat personen die worden overgedragen aan Zweden in het kader van een Dublinprocedure en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing kunnen worden vastgehouden na aankomst in Zweden. Als er nog geen finale beslissing is genomen kunnen de overgedragen personen opnieuw terecht in de Zweedse opvangstructuren. (Aida-rapport p. 37: “Dublin returnees with a final negative decision in Sweden are normally taken into custody on arrival and measures taken to facilitate their removal. If their case is still pending in Sweden and there is no final negative decision, then they are placed in an accommodation center near a point of departure and continue the procedure in their ongoing case.”) We wensen te benadrukken dat wordt gemeld dat de mogelijkheid tot detentie bestaat, maar niet dat detentie in deze gevallen een “automatisme” is.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen en nieuwe elementen kan aanvoeren in Zweden zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Zweden niet verlieten. (Aida-rapport p. 51-52)

Opvang in Zweden gebeurt in de meeste gevallen in gewone appartementen in residentiële buurten die door de Zweedse instanties worden gehuurd en anders in een opvangcentrum. Indien de verzoeker ervoor kiest om te verblijven in een opvangcentrum kan hij of zij niet kiezen in welk centrum en zijn ze verplicht de beschikbare plaatsen die de Zweedse instanties aanbieden aan te nemen. Voor verzoekers die aan Zweden worden overgedragen in het kader van een Dublinprocedure is dit meestal een opvangcentrum in de buurt van een luchthaven met het oog op een eventuele repatriëring naar het land van herkomst. (Aida-rapport p. 60)

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Zweden omdat ze er na de eerste afwijzing van hun verzoek geen juridische hulp meer kregen. Het Aida-rapport vermeldt dat financiële en materiële steun kan worden ingetrokken onder bepaalde voorwaarden. Zo is het mogelijk dat deze steun wordt ingetrokken wanneer er een finale beslissing tot uitwijzing is genomen en de termijn voor vrijwillig vertrek is verstreken, wanneer de verzoeker is ondergedoken of niet meewerkt met een vrijwillig vertrek. Indien een verzoeker wel meewerkt maar om een andere reden niet kan worden uitgewezen is het mogelijk dat die persoon zijn steun behoudt. De financiële en materiële steun wordt altijd behouden wanneer er minderjarigen deel uitmaken van het huishouden zoals bij betrokkene het geval is. In dit geval kan de steun aan de volwassenen in het gezin wel verminderd worden. Wanneer een familie onderduikt of verdwijnt is er geen materiële of financiële steun meer mogelijk. (AIDA-rapport p. 62). Verder stelt het rapport dat juridische hulp gratis ter beschikking wordt gesteld door de overheid gedurende de volledige procedure en tot alle beroepsmogelijkheden zijn uitgeput (AIDA-rapport p.30). De Europese richtlijn 2013/33/EU, die ook de opvangrichtlijn wordt genoemd stelt dat er materiële en financiële steun voorzien wordt gedurende de volledige procedure tot er een finale beslissing genomen wordt. De richtlijn voorziet daarnaast de mogelijkheid steun in te trekken onder bepaalde voorwaarden bv. wanneer de verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder toestemming of zonder dit vooraf te melden. Het feit dat steun kan ingetrokken worden nadat er een finale beslissing werd genomen en nadat de verzoekers zijn ondergedoken is ons inziens geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene heeft enkele gezondheidsproblemen. Hij heeft last van posttraumatische stressstoornis, hij heeft psoriasis en heeft nog last van enkele oude breuken. Hij verklaarde in behandeling te zijn bij een dokter, een dermatoloog en een psycholoog.

Volgens het Aida-rapport hebben verzoekers van internationale bescherming in Zweden gedurende de procedure recht op alle noodzakelijke medische zorgen. Verzoekers wiens verzoek intussen in afgewezen hebben enkel nog recht op dringende medische verzorging. Zij ontvangen ook geen financiële tussenkomst meer voor deze medische zorgen. (Aida-rapport, p. 68-69) Er wordt gewag gemaakt van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zweden een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

De betrokkene bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat de medische voorzieningen in Zweden van vergelijkbaar niveau mogen worden verondersteld als in België en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zweden niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De Zweedse autoriteiten zullen tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekt betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Zweedse autoriteiten."

De in hoofde van verzoekster genomen beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [K.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Russische Federatie

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zweden toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 §1 d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw [A.K.], verder de betrokkene genoemd, die verklaarde van Russische nationaliteit bood zich op 12.10.2020 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te

dienen voor zichzelf en haar twee minderjarige kinderen. Diende effectief hun verzoek in op 12.10.2020. De betrokkene kon op dat moment een kopie van haar paspoort, nummer [...] en identiteitskaart, nummer [...] voorleggen. Zij verklaarde nergens anders een verzoek te hebben ingediend maar wel vingerafdrukken te hebben gegeven in Griekenland en Frankrijk.

De betrokkene wordt vergezeld door haar twee minderjarige kinderen: [K.K.] en [K.A.]. Deze kinderen maken ook deel uit van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Onderzoek van haa[r] vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene eerder een verzoek voor internationale bescherming indiende in Zweden op 01.07.2015 en in Frankrijk op 19.05.2020.

De betrokkene werd in het kader van haar verzoek gehoord op 18.12.2020. Zij verklaarde gehuwd te zijn en twee kinderen te hebben. Haar echtgenoot [K.D.] en hun kinderen [K.K.] en [K.A.] verblijven samen met haar in België. De betrokkene verklaarde verder geen familieleden te hebben die in België of in een van de lidstaten verblijven. Zij kon geen originele identiteitsdocumenten voorleggen en verklaarde dat deze in beslag werden genomen door de Zweedse autoriteiten.

De betrokkene verklaarde dat zij in de zomer van 2015 Kazachstan, waar ze woonde, heeft verlaten. Ze reisde per vliegtuig en met paspoort en visum naar Rusland. Vanuit Rusland namen ze verder het vliegtuig via Finland naar Zweden. De betrokkene verklaarde dat ze in Zweden een verzoek om internationale bescherming indiende dat verschillende keren werd afgewezen, een laatste keer in januari 2020. In februari 2020 vertrok de betrokkene met haar gezin uit Zweden en reisde ze per auto via Denemarken en Duitsland naar Frankrijk. Ze diende in Frankrijk opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. De betrokkene stelde dat dit verzoek het voorwerp was van een afwijzing en dat ze in het kader van de Dublinprocedure naar Zweden werden verwezen. Ze reisde niet terug naar Zweden maar kwam in oktober 2020 per auto van Frankrijk naar België samen met haar gezin. Zij verklaarde dat ze het grondgebied van de lidstaten sinds hun binnenkomst in Zweden niet meer heeft verlaten.

De betrokkene verklaarde dat ze geen specifieke reden heeft waarom ze een verzoek om internationale bescherming in België indiende. Ze vond België een praktisch oplossing en stelde da[t] ze niet veel opties over had. Ze uitte verzet tegen een overdracht aan Zweden omdat hun verzoek er verschillende keren werd afgewezen en ze geen andere elementen meer kan aanbrengen. Ze vreest te worden uitgewezen. Ze stelde dat ze na de eerste afwijzing geen juridische, materiële of medische hulp meer kregen. De betrokkene uitte geen verzet tegen een overdracht aan Frankrijk.

Op 17.10.2020 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Zweedse en Franse instanties. Op 28.10.2020 stemden de Zweedse instanties in met ons verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Zij vragen de betrokkene en haar kinderen over te dragen via de luchthaven van Arlanda/Stockholm. Op 30.10.2020 ontvingen wij een weigering van de Franse instanties.

Met betrekking tot de echtgenoot van betrokkene die ook asiel vroeg in België merken we op dat er voor hem tevens een terugnameverzoek werd gericht aan de Zweedse instanties en dat zij voor hem ook instemden met de terugname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. We merken dan ook op dat er voor hem tevens een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zweden toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in

Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Zweden omdat hun verzoek er verschillende keren werd afgewezen en ze geen nieuwe elementen meer kan aanbrengen. Ze vreest dat Zweden haar zal uitwijzen naar haar thuisland. Hieromtrent benadrukken we dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatische impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De Zweedse instanties stemden op 28.10.2020 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Zweden ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Zweedse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Zweden ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zweden staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zweedse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zweedse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 28.10.2020 hebben de Zweedse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zweden. De betrokkene zal na overdracht in Zweden een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren.

Zweden onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De betrokkene stelde dat zij geen specifieke reden had om een verzoek in te dienen in België. We benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Een recente bron betreffende verzoekers voor internationale bescherming in Zweden is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (George Joseph en Michael Williams, "Asylum Information Database –Country Report – Sweden", laatste update in mei 2020, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Het rapport meldt dat personen die worden overgedragen aan Zweden in het kader van een Dublinprocedure en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing kunnen worden vastgehouden na aankomst in Zweden. Als er nog geen finale beslissing is genomen kunnen de overgedragen personen opnieuw terecht in de Zweedse opvangstructuren. (Aida-rapport p. 37: "Dublin returnees with a final negative decision in Sweden are normally taken into custody on arrival and measures taken to facilitate their removal. If their case is still pending in Sweden and there is no final negative decision, then they are placed in an accommodation center near a point of departure and continue the procedure in their ongoing case.") We wensen te benadrukken dat wordt gemeld dat de mogelijkheid tot detentie bestaat, maar niet dat detentie in deze gevallen een "automatisme" is.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen en nieuwe elementen kan aanvoeren in Zweden zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Zweden niet verlieten. (Aida-rapport p. 51-52)

Opvang in Zweden gebeurt in de meeste gevallen in gewone appartementen in residentiële buurten die door de Zweedse instanties worden gehuurd en anders in een opvangcentrum. Indien de verzoeker ervoor kiest om te verblijven in een opvangcentrum kan hij of zij niet kiezen in welk centrum en zijn ze verplicht de beschikbare plaatsen die de Zweedse instanties aanbieden aan te nemen. Voor verzoekers die aan Zweden worden overgedragen in het kader van een Dublinprocedure is dit meestal een opvangcentrum in de buurt van een luchthaven met het oog op een eventuele repatriëring naar het land van herkomst. (Aida-rapport p. 60)

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Zweden omdat ze er na de eerste afwijzing van hun verzoek geen juridische, materiële of medische hulp meer kregen. Het Aida-rapport vermeldt dat financiële en materiële steun kan worden ingetrokken onder bepaalde voorwaarden. Zo is het mogelijk dat deze steun wordt ingetrokken wanneer er een finale beslissing tot uitwijzing is genomen en de termijn voor vrijwillig vertrek is verstreken, wanneer de verzoeker is ondergedoken of niet meewerkt met een vrijwillig vertrek. Indien een verzoeker wel meewerkt maar om een andere reden niet kan worden uitgewezen is het mogelijk dat die persoon zijn steun behoudt. De financiële en materiële steun wordt altijd behouden wanneer er minderjarigen deel uitmaken van het huishouden zoals bij betrokkene het geval is. In dit geval kan de steun aan de volwassenen in het gezin wel verminderd worden. Wanneer een familie onderduikt of verdwijnt is er geen materiële of financiële steun meer mogelijk. (AIDA-rapport p. 62). Verder stelt het rapport dat juridische hulp gratis ter beschikking wordt gesteld door de overheid gedurende de volledige procedure en tot alle beroepsmogelijkheden zijn uitgeput (AIDA-rapport p.30). De Europese richtlijn 2013/33/EU, die ook de opvangrichtlijn wordt genoemd stelt dat er materiële en financiële steun voorzien wordt gedurende de volledige procedure tot er een finale beslissing genomen wordt. De richtlijn voorziet daarnaast de mogelijkheid steun in te trekken onder bepaalde voorwaarden bv. wanneer de verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder toestemming of zonder dit vooraf te melden. Het feit dat steun kan ingetrokken worden nadat er een finale beslissing werd genomen en nadat de verzoekers zijn ondergedoken is ons inziens geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat zij geen noemenswaardige gezondheidsproblemen heeft. Ze stelde dat haar dochter een hartoperatie heeft gehad in Frankrijk. Bij aankomst in Frankrijk waren haar kinderen ziek geworden en werd een arts geconsulteerd. Ze werden voor haar dochter doorverwezen naar een

cardioloog en er werd een hartafwijking vastgesteld waarvoor een operatie noodzakelijk was. De betrokkene is ervan overtuigd dat de artsen in Zweden dit wisten en hen niet hebben geïnformeerd. De dochter van betrokkene wordt nog verder opgevolgd maar heeft geen medicatie meer nodig. De zoon van betrokkene heeft geen gezondheidsproblemen.

De betrokkene bezorgde ons een medisch verslag van de Franse arts. Daaruit blijkt dat haar dochter inderdaad in Frankrijk werd behandeld voor een hartaandoening. Uit het verslag blijkt niet dat een verdere opvolging Frankrijk noodzakelijk is. De bewering van betrokkene dat de artsen in Zweden op de hoogte moeten geweest zijn van de aandoening van haar dochter blijkt zeker niet uit het verslag dat betrokkene ons bezorgde en werd door betrokkene niet aannemelijk gemaakt. Volgens het Aida-rapport hebben verzoekers van internationale bescherming in Zweden gedurende de procedure recht op alle noodzakelijke medische zorgen. Verzoekers wiens verzoek intussen is afgewezen hebben enkel nog recht op dringende medische verzorging. Zij ontvangen ook geen financiële tussenkomst meer voor deze medische zorgen. (Aida-rapport, p. 68-69) Er wordt gewag gemaakt van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zweden een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

De betrokkene bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat de medische voorzieningen in Zweden van vergelijkbaar niveau mogen worden verondersteld als in België en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zweden niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

Betrokkene wordt vergezeld door drie minderjarige kinderen.

Artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna het IVRK) bepaalt dat de belangen van het kind bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de eerste overweging vormen. Artikel 3 van het IVRK heeft rechtstreekse werking in zoverre het ertoe strekt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het desbetreffende kind dienen te worden betrokken.

Ingevolge artikel 24(1) van het EU-Handvest hebben kinderen recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn en mogen zij vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

Ingevolge het tweede lid van artikel 24 vormen de belangen van het kind een essentiële overweging bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen.

Punt 13 van de considerans van Verordening 604/2013 vermeldt dat overeenkomstig het IVRK en het EU-Handvest voor de lidstaten bij de toepassing van de verordening het belang van het kind voorop

dient te staan. Artikel 3 van het IVRK en artikel 24 van het Handvest hebben in het bijzonder uitdrukking gevonden in artikel 6 van Verordening 604/2013 dat procedurele waarborgen voor minderjarigen omvat. Het eerste lid, van dit artikel stelt dat de lidstaten bij alle procedures waarin Verordening 604/2013 voorziet het belang van het kind voorop plaatsen

Richtlijn 2013/33/EU - de Opvangrichtlijn- beschouwt alleenstaande ouders met minderjarige kinderen als kwetsbaar.

Gelet op het voorgaande komt het erop aan te beoordelen of de belangen van het kind van de betrokkene een reden vormen om af te zien van overdracht aan Zweden en nopen tot de toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieromtrent wensen we te verwijzen naar de uitspraak van het HvJ-EU van 23.01.2019 in de zaak C7661/17. Het Hof stelde dat gezien het aan de lidstaat zelf toekomt om te bepalen in welke omstandigheden het toepassing wenst te maken van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule, overwegingen in verband met het belang van het kind voor deze lidstaat niet verplichten tot de behandeling van een verzoek om internationale bescherming waar het niet voor verantwoordelijk is ("Artikel 6, lid 1, van verordening nr. 604/2013 moet aldus worden uitgelegd dat een lidstaat die volgens de in deze verordening neergelegde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, krachtens die bepaling niet verplicht is om rekening te houden met het belang van het kind en om dat verzoek zelf te behandelen op grond van artikel 17, lid 1, van die verordening"). Verder bepaalde het Hof dat artikel 20(3) van Verordening 604/2013 aldus moet worden uitgelegd dat deze bepaling, behoudens bewijs van het tegendeel, het vermoeden creëert dat het in het belang van het kind is om bij de behandeling van zijn situatie tot uitgangspunt te nemen dat deze onlosmakelijk verbonden is met die van zijn ouders.

Gelet op het voorgaande wensen we te benadrukken dat de betrokkene en haar kinderen samen aan Zweden zullen worden overgedragen. Het Aida-rapport benadrukt dat families worden samen gehouden bij aankomst in Zweden en samen worden opgevangen (p. 30). Voor families met minderjarige kinderen die terugkomen omwille van een Dublinprocedure en die reeds een finale negatieve beslissing kregen is er ook opvang voorzien (p. 37)

Gelet op het voorgaande wordt gesteld dat in dit geval geen sprake is van dusdanig bijzondere, individuele omstandigheden dat een overdracht van het kind van betrokkene van een onevenredige hardheid getuigt en vanwege die reden geen aanleiding geeft tot de toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

De Zweedse autoriteiten zullen tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekt betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Zweedse autoriteiten."

1.8. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 23 maart 2021 tot verlenging van de termijn van overdracht van verzoekers aan Zweden tot 18 maanden, omwille van hun onderduiken.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 17 en 18 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet).

Zij verstrekken de volgende toelichting bij het middel:

"Door de bestreden beslissing zullen verzoekers worden teruggestuurd naar Zweden.

Nochtans kan Zweden geen menswaardige asielopvang en rechtspleging garanderen en schendt de beslissing dan artikel 3 van EVRM juncto artikel 17 van de Dublin III Verordening.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden verworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (EHRM 21 januari 2011 M.S.S/ België en Griekenland).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 december 2008, Y/Rusland).

Artikel 17 van Dublin III verordening bepaalt:

"In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elk lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in de verordening neergelegde criteria niet verplicht. "

Bovendien bepaalt Artikel 3.2 van Dublin III Verordening:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

Tijdens het Dublin interview (17.12.2020) voerden Verzoekers aan dat Verzoeker aan PTSD lijdt, dat hij in een zeer moeilijke psychische situatie is.

Dat wordt door verschillende attesten bevestigd.

-Het psychologische attest dd. 09.01.2021:

"Cher Docteur,

A votre demande, nous recevons Monsieur [K.] en consultations psychologiques.

Monsieur présente une symptomatologie dépressive majeure; F33.3 sur base d'un syndrome psycho-traumatique chronique (F44.0), à la suite de son vécu dans son pays et sur le chemin d'exil.

Les symptômes sont caractérisés par d'importants troubles du sommeil avec des cauchemars répétitifs, nervosité, épisodes dissociatifs, angoisses, crises d'étouffements en public, ruminations, isolement, évitement, une perte d'estime de soi, des idées de dévalorisation, des sentiments de culpabilité énorme, une hypervigilance importante.

L'évolution de son état mental est en dégradation avec un risque de décompensation. Pour éviter le passage en acte, un suivi psychiatrique est conseillé.

Les consultations psychothérapeutiques se poursuivront pour une durée indéterminée. »

(stuk 3)

-Het psychologische certificaat dd. 23.01.2021

A votre demande, nous recevons Monsieur [K.] en consultation depuis le mois de décembre 2020.

Monsieur présente une symptomatologie psycho-traumatique avec des symptômes dissociatifs importants sur base d'une personnalité fragile : troubles du sommeil, cauchemars récurrents, réveil en sursaut avec des palpitations, hyper-vigilance, irritabilité, ruminations, troubles de la concentration, conduites d'évitement. Il présente des moments d'absence et a des sentiments de persécution permanente et des crises de paniques. En outre, l'angoisse inco trôlée, provoque des manifestations

neuro-végétatives : palpitations, douleurs cardiaques, céphalées, psoriasis. Vu la dégradation de son état psychologique, un suivi psychiatrique est programmé.

Au vu de son état psychique psycho-traumatique, des phobies sociales et la dégradation de son état dépressif, un changement d'environnement est contre-indiqué. L'interruption de suivi psychologique pourrait provoquer une décompensation.

(stuk 5)

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met die elementen. Ze werden nochtans uitgelegd door verzoekers.”

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De juridische en de feitelijke overwegingen worden zeer uitvoerig uiteengezet en zijn pertinent en draagkrachtig. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de bestreden beslissingen wordt vastgesteld dat Zweden verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers' verzoeken om internationale bescherming, op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening. Ook wordt vastgesteld dat het niet aannemelijk is gemaakt dat een overdracht van verzoekers aan Zweden een reëel risico zou inhouden op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), noch omwille van structuurfouten in de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen noch op individuele gronden, zodat niet blijkt dat België alsnog de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming op zich zou moeten nemen gelet op de artikelen 3.2 of 17 van de Dublin III-verordening.

2.2.3. Verzoekers voeren weliswaar de schending aan van artikel 18 van de Dublin III-verordening, maar elke toelichting ter zake ontbreekt. Een incorrecte toepassing van deze bepaling wordt geenszins aangetoond. Verzoekers – die niet betwisten dat zij in Zweden reeds internationale bescherming hebben gevraagd, maar dat hun verzoeken na inhoudelijk onderzoek werden afgewezen – weerleggen de vaststelling geenszins dat Zweden overeenkomstig artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening in beginsel de verantwoordelijke lidstaat is.

2.2.4. Verzoekers geven enkel aan dat volgens hen België zich alsnog akkoord had moeten verklaren met de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming, omdat bij hun overdracht aan Zweden artikel 3 van het EVRM in het gedrang zou komen.

2.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de zogenaamde Dublinreglementering is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds

vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinreglementering toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekers een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekers naar Zweden te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan hun geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

2.2.6. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt in eerste instantie dan ook uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van voormeld artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in voormeld artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, tweede lid, tweede paragraaf van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat deze asielzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, eerste lid van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.2.7. In de bestreden beslissingen heeft verweerder in eerste instantie geoordeeld dat niet blijkt dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in Zweden wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals bedoeld in artikel 3.2 van de Dublin III-verordening. Ook de opvang van verzoekers om internationale bescherming is volgens verweerder gegarandeerd in Zweden en wordt niet als mensonwaardig beschouwd. Verweerder heeft zich hierbij gesteund op relevante, actuele landen-informatie over Zweden, met name het aangehaalde AIDA-rapport van mei 2020, dat onder meer specifiek handelt over de situatie van zogenaamde Dublinterugkeerders.

Verzoekers betogen op zeer algemene wijze dat er geen sprake zou zijn van een menswaardige asielopvang en rechtspleging in Zweden. Zij blijven evenwel volledig in gebreke om hun beweringen te onderbouwen met een begin van bewijs. Zij doen geen enkele concrete poging om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat er geenszins sprake is van systeemfouten in de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen te weerleggen.

2.2.8. In de bestreden beslissingen heeft verweerder in tweede instantie geoordeeld dat evenmin omstandigheden op individuele gronden spelen die maken dat een overdracht van verzoekers aan Zweden in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Ook op dit punt heeft dus een onderzoek plaatsgevonden.

Verzoekers wijzen er in dit verband op dat verzoeker tijdens zijn Dublingehoor heeft verklaard dat hij lijdt aan PTSD en dat hij zich in een zeer moeilijke psychische situatie bevindt. Zij stellen dat dit wordt bevestigd door verschillende attesten, waarna zij attesten van een psycholoog van 9 en 23 januari 2021 aanhalen. Met deze elementen is volgens verzoekers geen rekening gehouden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor op 17 december 2020, gevraagd naar zijn gezondheidstoestand, inderdaad aangaf dat hij lijdt aan een posttraumatische stressstoornis en psoriasis. Hij stelde in België te worden behandeld door een dokter en een dermatoloog en verder langs te gaan bij een psycholoog. Hij hield voor dat hij en zijn gezinsleden in Zweden geen medische hulp kregen. Hij legde hierbij een stuk voor betreffende een afspraak in een ziekenhuis in Moeskroen.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, werden deze verklaringen inzake verzoekers gezondheidstoestand wel degelijk in rekening gebracht bij het nemen van de bestreden beslissingen. Zo kan hierin worden gelezen als volgt:

“De betrokkene heeft enkele gezondheidsproblemen. Hij heeft last van posttraumatische stressstoornis, hij heeft psoriasis en heeft nog last van enkele oude breuken. Hij verklaarde in behandeling te zijn bij een dokter, een dermatoloog en een psycholoog.

Volgens het Aida-rapport hebben verzoekers van internationale bescherming in Zweden gedurende de procedure recht op alle noodzakelijke medische zorgen. Verzoekers wiens verzoek intussen in afgewezen hebben enkel nog recht op dringende medische verzorging. Zij ontvangen ook geen financiële tussenkomst meer voor deze medische zorgen. (Aida-rapport, p. 68-69) Er wordt gewag gemaakt van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zweden een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

De betrokkene bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat de medische voorzieningen in Zweden van vergelijkbaar niveau mogen worden verondersteld als in België en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zweden niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.”

In zoverre verzoekers specifiek aanvoeren als zou ten onrechte geen rekening zijn gehouden met de door hen aangehaalde attesten van een psycholoog van 9 en 23 januari 2021, of met de overige door hen bij het verzoekschrift voorgelegde stukken, merkt de Raad op dat al deze stukken dateren van na het nemen van de bestreden beslissingen, zodat hiermee evident geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van deze beslissingen.

Wat de ingeroepen psychologische gezondheidsproblemen betreft, merkt de Raad nog op dat geen medische attesten voorliggen die een duidelijke diagnose stellen. Wel blijkt dat verzoeker een psycholoog consulteert voor allerhande psychologische klachten. Verzoeker werd ook doorverwezen naar een psychiater, maar er blijkt niet dat hij reeds effectief een psychiater raadpleegde. Een arts van het ziekenhuis van Moeskroen bevestigde verder, blijkens de thans door verzoeker aangebrachte stukken, dat hij lijdt aan psoriasis en stelde hiervoor een behandeling voor van 20 beurten, 3 keer per week. Het is onduidelijk of actueel deze behandeling nog loopt. Er blijkt alleszins niet dat de ingeroepen gezondheidsproblemen maken dat verzoeker niet kan reizen. Evenmin weerleggen verzoekers de gedane vaststellingen in de bestreden beslissingen dat verzoekers om internationale bescherming in Zweden toegang hebben tot de nodige gezondheidszorgen en dat de Zweedse gezondheidszorg van een vergelijkbaar niveau is als in België. Zij tonen niet aan dat verzoeker in Zweden geen toegang zal kunnen hebben tot de nodige gezondheidszorgen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat voor verzoeker (en zijn gezinsleden) intussen de bedoelde gezondheidsverklaring overeenkomstig artikel 32 van de Dublin III-verordening werd opgemaakt door een arts, zodat ook geenszins blijkt dat de overdracht niet met de nodige voorzorgsmaatregelen gepaard zal gaan.

Verzoekers herhalen in wezen slechts dat verzoeker psychologische gezondheidsproblemen heeft, maar zonder de beoordeling in de bestreden beslissingen onderuit te halen dat hiermee nog niet blijkt dat verzoeker bij een overdracht aan Zweden een reëel loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

2.2.9. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantonen, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Zweden noch op individuele gronden. Zij weerleggen de in dit verband door verweerder gedane vaststellingen niet.

2.2.10. Nu niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Zweden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, blijkt verder ook niet dat verzoekers zich dienstig kunnen steunen op artikel 3.2 van de Dublin III-verordening opdat België verantwoordelijk is of zou worden voor de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming. In het licht van voormelde vaststelling dat ook op individuele gronden verzoekers niet aannemelijk maken dat bij overdracht aan Zweden sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, kan evenmin worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-verordening toch de aanvraag van een verzoeker om internationale bescherming te behandelen, in casu verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd. Een schending van artikel 17 van de Dublin III-verordening blijkt evenmin.

2.2.11. Rekening houdend met wat voorafgaat, maken verzoekers een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet ook geenszins aannemelijk.

2.2.12. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS